

*Joe Eklöf*

LASTBILSCHAUFFÖREN  
som blev museiintendent

Roman

När kriget bröt ut i Europa och det blev ransonering på många varor, fick många stadsbarn komma till släktingar på landet, där det var lättare att få fullgoda måltider trots ransoneringen. Ett par flickor från en granngård hade 1939 med sig en tonårig kusin från Norrköping till danskvällarna. Rickard dansade med båda systrarna till och från men lade inte speciellt märke till deras kusin.

Året därpå, när danskvällarna på sommaren hade börjat, lade han faktiskt märke till kusinen. Hon var femton år då och Rickard bjöd upp henne ett par gånger varje danskväll. Ibland kom någon inte helt nykter man och försökte mucka gräl med Rickard mellan danserna. Denne lät sig dock aldrig provoceras av den druckne. Inte heller provocerade han den andre. Det påtänkta gruffet rann därmed ut i sanden så att säga.

År 1940 kunde man den 11 april läsa i tidningarna att sockret är ransonerat på samma sätt som te och kaffe. Ransoneringen för perioden 10-28 april blir två kilo per person. Kaffet kan ersättas av ekollon, nyponkärnor eller lindfrukter.

En annan artikel beskrev att landsbygdens väljare får svårt att ta sig fram till valurnorna vid nästa val. Biltrafiken är ju så gott som helt inställd på grund av bränslebrist och bussförbindelserna är starkt nedskurna.

Samma år var Rickards syster Aina klar som mejerist. Hon såg i en ”mejeritidning” att ett mejeri i Solna behövde mejerister. Hon åkte till Solna på vinst och förlust. Hon fick jobbet men ville börja någon eller några dagar senare. Först av allt ville hon hitta en bostad.

Aina fick tillfälligt bo i ett hus som skulle rivras ett år senare. Kontraktet som hon skrev under hade ett absolut krav

om att när rivningen skulle ske så måste hon vara utflyttad. Det blev bara ett år som mejerist. Mjölkccentralen hade köpt mejeriet och tog successivt över kunderna för att så småningom lägga ner mejeriet.

När Aina sökte nytt arbete på arbetsförmedlingen i Solna träffade hon en boktryckarson som skulle ha tag på en arbetare till faderns tryckeri. Aina tyckte att hon kunde ta det arbetet i väntan på annat mejeriarbete. Det blev dock inte så. Kärlek uppstod och 1942 gifte hon sig med boktryckarsonen.

Året innan hade Rickard fått upp ögonen mer och mer för grannflickornas kusin från Norrköping. Han längtade efter att hon skulle komma till dansbanan så att han kunde bjuda upp henne. Sommaren därpå var det bara någon enstaka dans, då han inte dansade med Karin från Norrköping.

En kväll hade den ena vakten fått förhinder i sista stund och den andre anlidade därför sin svåger som vakt. Denne bodde i grannsocknen och kände därför inte igen så många av de dansande paren. Vid ett tillfälle den kvällen stod Rickard och pratade några ord med en kompis, som hade för avsikt att bjuda upp den ena av Karins två kusiner.

Samtidigt stod Karin några meter därifrån och tittade på paren som dansade för fullt. Två inte helt nyktra herrar kom fram mot Karin. När Rickard tittade åt det hållet såg han att de två karlarna försökte få med sig Karin därifrån. De tog tag i varsin arm och försökte dra iväg med henne. Hon stretade emot allt vad hon kunde. Rickard kände inte igen männen och utgick ifrån att de var från någon grannsocken.

Han gick snabbt fram mot karlarna och Karin, samtidigt som han högt sa till dem att låta bli Karin. Den ena mannen släppte taget om Karin och gick åt sidan, medan den andre fortsatte att dra Karin med sig. Just när Rickard skulle ta tag

i mannen som drog i Karin kände han hur den andra mannen bakifrån slog armarna runt sin kropp.

Nu tog det eld i Rickard. Att lyfta ett stort antal 50-liters mjölkflaskor flera gånger varje dag gör att man blir väldigt stark. Innan mannen hann reagera hade Rickard slitit sig ur hans grepp och i nästa sekund låg denne på marken och flämtade.

Samtidigt kom förstevaktens svåger och såg hur Janne slängde en karl till marken. Han rusade fram till Rickard och högg tag i honom. Det skulle han inte ha gjort. I ögonvrån såg Rickard hur mannen på marken började resa sig upp, och slängde iväg vakten mot honom för att vinna tid. Först när vaktens kaptensmössa rullade iväg på marken kom Rickard underfund med att det var en vakt han hade brottat ner.

Den ordinarie vakten kom samtidigt fram till platsen. Rickard och han kände varandra mycket väl, och Rickard sa åt vakten att ta hand om den utsocknes. Detta gjorde han, men hans svåger ville fortfarande ta hand om Rickard. När denne rusade iväg mot Karin och hennes brutale ”kidnappare”, följde vakten efter i full fart. Uslingen hade nu lagt armarna runt Karin och föste henne framför sig.

Rickard ställde sig bakom uslingen och sträckte sina armar om denne. I underarmarna på förövaren trängde han in sina naglar med full kraft. Direkt släppte denne taget om Karin och i nästa ögonblick såg Rickard i ögonvrång hur vakten återigen tänkte ta fast honom.

Rickard snurrade runt och med den utsocknes i ett fast grepp slog han åter omkull vakten med uslingens kropp. Sedan stjälppte han ner förövaren över vakten och sa med hög röst:

– Det är för fan den här mannen du ska ta, inte mig!

Ett antal män kom fram och hjälpte vakten att komma på fötter med orden att Rickard hade rätt. Ordinarie vakten och Rickards kompis gick med det ena fylloet. Svågern fick order att ta hand om det andra fylloet. En annan man hjälpte till och de båda fick tillbinga resten av kvällen i "finkan".

Rickard tog Karin i sin famn. Hon skakade rejält av det hon hade utsatts för. Han talade lugnt med henne, samtidigt som han strök henne över det röda håret, tills hon verkade att lugna ner sig. Rickard njöt av situationen. Att få hålla denna underbara flicka i sin famn även när de inte dansade, var enormt underbart. Karin hade faktisk samma känslor.

En kort tid därefter förlovade sig Rickard med sin Karin. Hon var "bara" sjutton år då, men de var enormt kära i varandra. Karin återvände till Norrköping i slutet av augusti. Fram till början av oktober, då snöjouren började för Ragnar, löste han av sin son för att köra mjölk bilen antingen på lördagen eller söndagen under fyra helger. Rickard körde sin Volvo till Norrköping så länge bensinen räckte. Sista helgen fick han låna Ragnars bil, som hade gengasaggregat.

Rickards farfar Johan hade blivit klenare under de senaste åren. 1942 tog det slut helt. Begravningen hölls i Kringgårda kyrka. Rickard visste att Karin var en underbar sångerska och fick igenom att hon skulle få sjunga solo i kyrkan under begravningen. Hon blev efteråt enormt uppskattad för sångerna hon hade framfört.

Johans änka Märta hade svårt att klara sig själv, när inte Johan kunde hjälpa henne. Hon fick en plats på ålderdomshemmet i Kringgårda. Ragnar hade fått överta ansvaret för investeringsfonden. Han lät renovera huset Drottknallen. Dessutom utökades huset med ett rum. Allt var klart 1943.

Då gifte sig Rickard med sin Karin i Kringgårda kyrka och de flyttade samma dag in i Drottknallen.